

havde sammenlignet sig med hin Eventyrets Bakketrold, der var krøben op gennem en Muldvarptue for at leve mellem denne Verdens Børn men ikke taalte Solens Skær og idelig i sin Lysrædsel tyede tilbage til sit lille Jordhul. Hun forstod nu, at der var en dybere Selverkendelse heri, end hun dengang havde anet eller vilde have tiltroet ham.

Ja, han tilhørte dybest inde en anden Verden, en anden Sol. Hvor forskellig fra de fleste andre af sine Samtidige han end kunde synes at være og altid selv havde følt sig, — han var dog Landets ægte Søn, et fuldbaarent Barn af det lidenskabsløse danske Folk med de blege Øjne og de frygtsomme Sind, ... Bakketroldene, der ikke kunde se mod Solen uden at komme til at nyse, der først levede rigtig op i Skumringen, naar de sad paa deres lille Jordtue og fremkoglede straalende Syner i Aftenskyen til Trøst og Opbyggelse for det betrængte Sind ... et Puslingefolk med store, tænksomme Hoveder med et Barns kraftløse Lemmer ... et Tusmørkefolk, der kunde høre Græsset gro og Blomsterne sukke, men som forputtede sig i Jorden, saasnart Morgenhanen galede.

Uden at nævne noget som helst om Grunden til sin lange Tavs-
hed eller med et Ord at berøre Forberedelserne til Giftermaa-
let eller deres Rejseplaner kritiserede hun i spottende Tone
den Beslutning, hvortil hans „Udvikling“ havde ført ham.

„Du taler om din Mangel paa Forfængelighed,“ skrev hun.
„Du slaar dig for dit Bryst og takker Gud, at du ikke er som
visse andre Syndere. Herregud, denne stakkels Rest af vor
Stolthed, skal nu ogsaa den mistænkeliggøres? Jeg har gan-
ske vist selv engang været revolutionær paa det Punkt, men
jeg er med Aarene bleven mere nøgtern. Mit Syn paa Menne-
skene bliver i det hele mere og mere gammeldags. Om det saa
er foragtede Ting som Ordner og Titler, begynder jeg at be-
gribe saadanne Naragtigheders Betydning for Menneskehedens
Vel. Ganske særligt har vistnok det danske Folk ikke Raad til
at ofre noget af, hvad der kan tjene til Spore for „Kraftudvik-
lingen“ — et Ord, du i gamle Dage idelig førte i Munden, og
som jeg selv er kommen til at holde af. Dersom jeg var Digter,
vilde jeg skrive Sange til dens Pris. Og dersom jeg var Præst
(med eller uden Præstekrave), vilde jeg udslette Forfænge-
ligheden af Menneskenes Synderegister, der jo er tilstrækkelig
langt endda.“

*

*

*